

Вступ: Підготовка магістрів медсестринства стає дедалі актуальнішою в сучасній системі охорони здоров'я, що обумовлено потребою в керівниках нової формації, здатних впроваджувати й розвивати інноваційні методи управління сестринським процесом. Тому існує необхідність створення інноваційно зорієнтованого середовища у ЗВО, які здійснюють підготовку фахівців, шляхом використання інноваційних освітніх технологій.

Мета: визначити сучасні прогресивні тенденції професійної підготовки магістрів медсестринства з використанням інноваційних підходів.

Матеріали та методи. Використано метод теоретичного аналізу і узагальнення сучасної фахової літератури з досліджуваної проблеми. Питання інновації в медсестринській освіті широко обговорюються у наукових публікаціях, оскільки розвиток вищої медсестринської освіти відповідно до сучасних тенденцій її оновлення не може здійснюватися інакше, ніж за допомогою інноваційних технологій. Зокрема, шляхи упровадження та особливості використання інноваційних методів у процесі професійної підготовки майбутніх медсестер вивчали Л. Акуліна, Т. Закусилова, О. Андріянова, С. Гордійчук, В. Шатило, Т. Бабенко, С.О. Ястремська та ін.

Результати: Модернізація освітнього процесу є дуже важливою у підготовці сучасного магістра медсестринства, який повинен бути готовим до виконання керівних функцій, вміти визначати мету і завдання розвитку в будь-якій ситуації, визначати ефективні стратегії досягнення цієї мети, тобто організовувати ефективну діяльність у сестринській справі на основі застосування інноваційних підходів. У сучасних умовах перспективним видається перехід від інформаційного навчання до діяльного, проблемного і контекстного з акцентом на самостійну роботу студентів. Потужний потенціал в організації навчального процесу медсестер має метод конкретної ситуації та метод вирішення ситуаційних професійно-зорієнтованих завдань. Важливим чинником у підготовці майбутніх магістрів медсестринства є проектна діяльність, яка дає змогу перенести акцент із процесу репродуктивного засвоєння знань на розвиток пізнавальних інтересів, самостійності мислення, творчого пошуку шляхів розв'язання проблем. У навчальному процесі необхідно використовувати різноманітні новітні педагогічні методики, які базуються на інтерактивності й максимальній наближеності до реальної професійної діяльності, зокрема: імітаційні технології (ігрові та дискусійні форми організації); технологія «кейс-метод», що наближає процес до реальності; методики відеотренінгу; комп'ютерне моделювання; інтерактивні технології; технології колективного та групового, дистанційного навчання тощо.

Висновки. Удосконалення підготовки майбутніх магістрів медсестринства ґрунтується на впровадженні інноваційних освітніх технологій, які базуються на новітніх педагогічних методиках з використанням сучасних інформаційних і телекомунікаційних засобів.

КОМПЕТЕНТІСНИЙ ПРОФІЛЬ ФАХІВЦЯ ГРОМАДСЬКОГО ЗДОРОВ'Я – ІНСТРУМЕНТ САМООЦІНКИ

Миронюк І.С., Потокій Н.Й., Маркович В.П., Білак-Лук'янчук В.Й.

ДВНЗ УжНУ, факультет здоров'я та фізичного виховання, кафедра наук про здоров'я, м. Ужгород

Ключові слова: громадське здоров'я, фахівці, ключові компетенції, самооцінка

Вступ: Всесвітня організація здоров'я (ВОЗ) та Асоціація шкіл громадського здоров'я в Європейському регіоні (ASPHER) постійно працює над удосконаленням та покращенням Рамки компетенцій у сфері громадського здоров'я в Європейському регіоні. Так, нещодавно ВОЗ-ASPHER виділяло 152 ключові компетенції у сфері громадського здоров'я у Європейському регіоні, на сьогодні вони були удосконалені і переглянуті. Тому, наразі розглядаються 84 компетентності, які згруповано у 10 розділів груп. На основі узгоджених Рамок компетенцій у сфері громадського здоров'я в Європейському регіоні експертами

розроблено спеціальний інструмент самооцінки організаційних компетентностей, який дає можливість визначити наявність в організації (фахівця) усіх мінімальних рівнів знань та навичок в будь-якій окремій компетенції, який кваліфікується як «компетентний» та вищі рівні знань та навичок, які класифікуються як «досвідчений» або «експерт» в будь-якій конкретній компетенції.

Мета: вивчити можливість використання інструменту самооцінки організаційної компетенції в сфері громадського здоров'я як методу визначення фахівцем громадського здоров'я власної освітньої траєкторії.

Матеріали та методи. В роботі було використано бібліосемантичний метод, метод контент-аналізу та структурно-логічного аналізу. Використано оригінальний інструмент, розроблений ВОЗ-ASPHER для самооцінки організаційної компетенції організацій, які працюють у сфері громадського здоров'я в Європейському регіоні.

Результати. Запропонований інструмент самооцінки організаційної компетенції в сфері громадського здоров'я досить широкий і дає змогу організації визначити, які функції є їй найбільш відповідними; які компетенції найбільш відповідні для виконання цих організаційних функцій; наявний кадровий потенціал і його компетенція для виконання цих функцій; прогалини між пріоритетними функціями та потенціалом і компетенціями наявних кадрів. Передбачається, що усі працівники, які є фахівцями з громадського здоров'я повинні володіти на рівні «компетентний» усіма ключовими компетенціями, щонайменше декількома компетенціями, на рівні «досвідчений» або «експерт». В результаті інструмент на рівні організації має бути сумою компетентностей усіх працівників, які консенсусно погоджені старшими лідерами (топ-менеджментом) організації.

В той же час, частина інструменту, яка стосується оцінки по кожній конкретній компетенції у кожній з 10 груп власного потенціалу кожного фахівця, може бути використана для визначення особою своїх сильних і слабких сторін у рівні підготовленості (компетентності) у різних напрямках роботи системи громадського здоров'я. Так, кожна із 84 компетентностей оцінюється у балах від 1 до 10 (де 1- не має відношення, а 10 – дуже суттєва) у формі відповіді на запитання «Наскільки важливою є ця компетенція для виконання ваших функцій громадського здоров'я?».

Сформувавши пакет відповідей на це питання по кожній ключовій компетенції фахівець може визначити сильні і слабкі сторони рівня своєї підготовки і фаховості. Особливо це стає цінним при співставленні власних рівнів володіння компетентностями з пріоритетними компетентностями організації, в якій фахівець працює.

Висновки. Використання даного інструменту є важливим і для молодих фахівців у сфері громадського здоров'я, до прикладу випускників магістерських програм, для формування власної освітньої траєкторії на основі особистих професійних інтересів. Так, якщо випускник програми хоче в майбутньому реалізувати себе в дослідницькій роботі у сфері громадського здоров'я йому необхідно розвивати рівень володіння компетентностями із групи «1. Наука і практика». При цьому необхідно продовжувати навчання для досягнення по кожній із 11 ключових компетенцій цієї групи рівня від 6 балів і вище. Цей інструмент можна рекомендувати закладам вищої освіти України, які готують фахівців для системи громадського здоров'я для впровадження у свою роботу з випускниками існуючих програм з однієї сторони і для удосконалення своїх освітніх програм, з іншої.

ПРАЦЕЗДАТНІСТЬ ПРИ ПЛАВАННІ ТА ЕФЕКТИВНІ ЗАСОБИ ВІДНОВЛЕННЯ

Петрушко М.І., Звонар В.В., Мордвінцев Г.О.

ДВНЗ «УжНУ», факультет здоров'я та фізичного виховання, кафедра фізичного виховання, м. Ужгород.

Ключові слова: працездатність, засоби відновлення, плавання.